

La típica dona del Sónar de Dia

Dolo Beltrán, també coneguda com a Pastora, opina sobre els festivals d'estiu | "He de dir que jo soc més de Sónar que de Primavera Sound. I dins el Sónar, soc més del de dia que del de nit."

M'encanta el mes de juny a la meua ciutat de Barcelona. Després, una mica més avançat l'estiu, començo a tenir ganes de fugir com boja a la seva perifèria, o fins i tot una mica-molt- més enllà. Però el juny a la ciutat és màgic... entre altres coses perquè comencen els festivals. He de dir que jo soc més de Sónar que de Primavera Sound. I dins el Sónar, soc més del de dia que del de nit. Sembla estrany, oi? I no té res a veure amb l'edat, des de sempre que he estat així: 'La típica dona del Sónar de Dia', sense arribar a anar disfressada, però amb les millors gales vintage estiuenques.

El problema per a mi són les distàncies. Tant el Sónar de Nit com el Primavera Sound em semblen ciutats dins una ciutat. Se'm fan eternes les caminades, les cues, la pasta que se'n va amb aquelles polseretes que no tornen mai el canvi... Se m'han fet eterns fins i tot concerts. Recordo un bolo de **The Cure** que se'm va fer tan llarg com un llibre de Thomas Mann... Segurament perquè no conec amb detall tota la seva discografia (perdó), i no vaig saber gaudir-ne. Però en canvi m'ho he arribat a passar teta amb grups que no coneixia de res. Sense anar més lluny, al mateix Primavera vaig ballar durant deu minuts com una boja amb **Holy Ghost!**, un grup de Brooklyn que fa música indietrònica. Toma ya! I si només va poder ser una estoneta és perquè havia estat panteixant i fent cues fins que de cop vaig descobrir-los. Però ja era tard: només quedaven els deu darrers minuts del xou. Però he de dir que van ser els millors deu minuts de la meua vida festivalera.

El Sónar de Nit és massa per a mi, crec que mai he suportat estar-hi més de tres hores. Sempre acabo perdent els amics, i em passo gran part de la nit buscant-los, i perdent-los un altre cop, i tornant-los a trobar... I al final acabes canviant d'amics. Tampoc està malament conèixer gent nova. Però també els acabes perdent, o ells et perden a tu per pesada, o jo què sé... Només sé que de les tres hores, una i mitja la passo buscant gent. I ja no compto l'hora de més per trobar taxi un cop ja has decidit marxar.

Recordo un concert de **Björk** d'ara fa unes quantes edicions. Era a l'escenari gran del Sónar de Nit, i va resultar que per contracte la cantant islandesa no va deixar que projectessin primers plans a les pantalles que hi havia a cada costat de l'escenari. Només es veia un avorrit pla general. Encara es percebia tot molt més petit i més llunyà que a l'escenari. Per tant, no vaig poder observar la seva expressió quan cantava. Sí, això que posa tant quan vas a veure un artista en directe... perquè per sentir-la -i no veure-la- ja em poso el seu disc a casa.

Per tant, definitivament soc 'la típica dona del Sónar de Dia', les grans ciutats musicals no les porto a l'ADN. No passa res, cadascú és com és. Soc més de passejar sota la llum del sol, sobretot quan l'estiu ja comença a treure la poteta. De retrobar-me gent amb la mateixa energia, encara sòbria després de dinar, amb la primera cervesa de la tarda. De ballar amb les ulleres de sol, i treure-me-les per encetar la nit en alguna de les seves sales tancades. De fet, abans que les grans ciutats musicals, el que més trobo a faltar són aquells petits paradisos que trobaves qualsevol dia a moltes sales ja desaparegudes a Barcelona. Sí, és això el que trobo a faltar... petits paradisos plens de barcelonins, per exemple, durant el mes de novembre.